

[P. Munch.]

Indvending er ganske uigennemtænkt og Udtryk for en ringe Forstaaelse af, hvad der virkelig foregaar. Det er rigtigt, at de store Formuer i Form af Jordejendomme og forskellige Arter af Varer ikke har haft Fordel af Kronestigningen, men snarere Tab af den. Men i meget stort Omfang findes der dog Pengeformuer, for at bruge det lettest forstaaelige Ord, som har haft betydelig Fordel af Kronestigningen, og disse Formuer er for en meget væsentlig Del anbragt med et saadant Udbytte, paa 5—6—7—8 pCt., at de faar den meget store Fordel ved de Regler, her er opstillet. Og jeg kan dertil føje, at jeg naturligvis erkender, at der ogsaa kan være Tilfælde, hvor en Mand, der sidder inde med en saadan Pengeformue, tillige har en Vareformue, og har tabt lige saa meget paa Vareformuen, som han har tjent paa Pengeformuen. Det kan ske. Men der er overmaade mange Tilfælde, hvor det aldeles overvejende er klare, rene Pengeformuer; og netop disse Formuer vil have den væsentligste Fordel ved Gennemførelse af dette Forslag.

Forslaget gaar jo paa dette Punkt i diametralt modsat Retning af det, som Stemningen var for under den tidligere Rigsdag. Endnu i Fjor var det saaledes, at man ikke blot fra socialdemokratisk og radikal Side tog til Orde for i hvert Fald ekstraordinært at lægge en særlig Skattebyrde paa dem, der havde haft Fordel af Kronestigningen; men den højtærede Handelsminister udtalte under den sidste Diskussion — paa et Tidspunkt, da Valgdagen antoges at forestaa —, at han havde megen Sympati for Beskatning af denne Art af Formuer, hvis det kunde lade sig gøre at udfinde dem. Det er ikke lykkedes ham at udfinde dem, og saa vidt jeg forstaa, er det heller ikke lykkedes for den højtærede Finansminister. Men den højtærede Finansminister har efter sine Udtalelser heller ikke gjort sig Flid og Umage for at finde Vej dertil; for jeg forstod, at han ikke deler denne Betragtning, men mener, at der ikke er saadanne Formuer, man særlig bør tage i Betragtning. Vi for vort Vedkommende kan ikke billige det Synspunkt, som den højtærede Finansminister her anlægger; og jeg har Grund til at gøre opmærksom paa, at under de Forhandlinger, der har fundet Sted indenfor Landbrugsudvalget, der skulde forberede en Lovgivning om Hjælp til Landbruget, har Husmændenes Repræsentanter taget til Orde i direkte modsat Retning og anbefalet netop en Beskatning af ekstraordinær Karakter

til Imødegaaelse af Vanskelighederne for Landbruget nu, en Beskatning, som vendtes mod dem, der virkelig maa siges at have haft en særegen Fordel af Kronestigningen. Det er naturligvis ikke let at finde Veje, ad hvilke man fuldstændig naar det, man tilsigter; men i ganske betydelig Grad vil det utvivlsomt kunne naas. I nogen Grad kunde det være naaet efter det Forslag, som var fremme paa Rigsdagen i Fjor; saaledes som det oprindeligt af Regeringen fremsatte Forslag omformedes under Behandlingen i Udvalget efter vore Forslag, tilfredsstillede det ikke helt, og Forslaget blev heller ikke vedtaget i den Skikkelse. Men andre Veje kan tænkes her, og jeg tror, at hvis man for Alvor vilde Maalet, kunde man ogsaa finde Vejen. Saa anførte den højtærede Minister, at før 1914 havde disse Kapitaler i alt Fald været mere værd, end de er nu, og det er jo rigtigt. Men er ikke den meget store Del af de Kapitaler, som nu bestaar, Kapitaler, som er skabt efter 1914 med Udnyttelse af de Muligheder, som fandtes paa Tidspunkter, da Pengene ikke var meget værd? Og er der endelig ikke for al Kapitaldannelse indenfor vort Samfund foregaaet en mægtig Begunstigelse derved, at Rentefoden for Øjeblikket ligger betydelig højere, end den laa i Tiden umiddelbart forud for Krigen? Jeg tror, at her gør sig saa mange Forhold gældende, at det ikke bliver muligt at gaa den Vej, den højtærede Minister anbefaler. Jeg haaber ogsaa, at de følgende Forhandlinger maa vise, at der ikke her i Tinget findes et Flertal for at slaa ind paa dette Spor.

Paa den højtærede Minister forstod jeg imidlertid, at han havde en ganske bestemt principiel Opfattelse af hele dette Forhold, nemlig at det, det drejede sig om, var at begunstige Opsparing; og ved Opsparing forstod den højtærede Minister Opsparing af store Formuer paa forholdsvis faa Hænder. Thi det er jo det, det drejer sig om her; det er, taget meget bredt, Formuer paa over hundrede Tusind Kroner; det er, hvis man skal tænke paa dem, for hvem det virkelig betyder noget, Formuerne paa et Par Hundrede Tusind eller en halv eller en hel Million Kroner. Kort sagt, Forslagets Tendens er at begunstige Opsparing af den store Formue indenfor Danmark hos Enkeltpersoner og hos meget mægtige, rige og stærke Selskaber. Denne Hensigt er ganske modsat den, for hvilken vi fra vor Side vil tage til Orde. Ikke saaledes, at vi ikke ønsker Opsparing; det ønsker man i høj Grad fra vort Partis Side, men vi ønsker en Opsparing hos *de mange*,